

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **AB CHEMITRANS, s. r. o.**
sídlem Koperníkova 872, 735 81 Bohumín – Nový Bohumín
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Novákovou, Ph.D.,
sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 13416/19/5300-22442-712600 ze dne 30. 3. 2019,
ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 10. 6. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 13416/19/5300-22442-712600 ze dne 30. 3. 2019, jímž byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena dvě prvostupňová rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 12. 2017, a to dodatečný platební výměr č. j. 3767884/17/3212-50524-801247 (daň za leden 2014) a platební výměr č. j. 3770662/17/3212-50524-801247 (daň za duben 2014).

II. Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, další podání a přednesy stran u jednání

2. Žalobce ve své žalobě předně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nereaguje na některé odvolací námitky či návrhy žalobce, dále že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, a dále, že nelze ze spisu seznat skutečnosti rozhodné pro posouzení běhu prekluzivní lhůty, a proto vznesl námitku prekluze práva vyměřit (doměřit) daň. V dalším oddíle žaloby žalobce namítl, že nebylo prokázáno neodvedení daně či nekontaktnost subjektů a nebyla prokázána příčinná souvislost mezi neodvedením daně a podvodným jednáním. Daňové orgány dle žalobce dále neprokázaly nestandardnosti obchodních transakcí, zejména co do ceny, ale i dalších skutečností (ověřování kvality, obchodních partnerů apod.). Závěrem žalobce poukázal na to, že nebyl před zahájením daňové kontroly vyzván k podání dodatečného daňového přiznání, pročez mu bylo nezákonně vyměřeno penále.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2019 odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, zrekapituloval průběh řízení a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám, jež pokládá za nedůvodné. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
4. Podáním ze dne 13. 1. 2021 žalobce odpověděl soudu na žádost o upřesnění v záležitosti výpočtu prekluzivní doby a doplnil podklady k této záležitosti.
5. Dne 5. 2. 2021 reagoval žalobce replikou na vyjádření žalovaného ze dne 2. 9. 2019, kde namítl porušení ustanovení § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), poukázal na absenci dokladů k otázce prekluze ve spise, k problematice neodvedení daně a k hodnocení cen v obchodních případech žalobce.
6. Na to reagoval podáním ze dne 30. 3. 2021 žalovaný, kde námitky žalobce vyhodnotil jako nedůvodné.
7. U jednání dne 26. 5. 2021 strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.

III. Posouzení věci soudem

8. Z obsahu správních spisů plyne, že dne 5. 5. 2014 zahájil správce daně daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden 2014 a dne 24. 6. 2014 za zdaňovací období duben 2014. V rámci daňové kontroly správce daně identifikoval šest řetězců zatížených podvodem, jichž se účastnil i žalobce. Dospěl k závěru, že o tom vzhledem k nestandardním okolnostem (zejména nestandardních cenách) žalobce vědět měl a mohl. Dne 12. 12. 2017 projednal správce daně s daňovým subjektem zprávu o daňové kontrole a následně dne 18. 12. 2017 vydal platební výměry. Ty žalobce napadl odvoláními dne 17. 1. 2018, která následně doplňoval. V rámci odvolacího řízení byl vyslechnut svědek J. T. Žalovaný rozhodl o podaných odvoláních dne 30. 3. 2019 tak, že je zamítl; jeho rozhodnutí bylo žalobci doručeno 8. 4. 2019.
9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
11. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), je plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5, f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovateli vysílání ze zákona.
12. Nárok na odpočet daně může být odepřen je výjimečně, a to v situaci, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívacím způsobem (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében*). Judikatura SDEU pod pojmem podvod na DPH označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem daňového práva, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. I když varianty podvodu na DPH mohou být rozmanité a spleť, jeho podstatou je, že není odvedena určitá částka získaná jako DPH (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 130/2014-60 ze dne 25. 6. 2015, publ. pod č. 3275/2015 Sb. r. NSS, č. j. 2 Afs 55/2016-38 ze dne 31. 8. 2016, publ. pod č. 3505/2017 Sb. r. NSS, č. j. 5 Afs 60/2017-60 ze dne 30. 1. 2018, publ. pod č. 3705/2018 Sb. r. NSS (*VYRTYCH*), či č. j. 10 Afs 182/2018-42 ze dne 25. 7. 2019). V rozsudku SDEU ze dne 12. 1. 2006, ve spojených věcech C-354/03 a další, *Optigen*, bylo zdůrazněno, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce daně neví nebo nemůže vědět. Při posuzování subjektivní stránky je pak nutno hodnotit, zda daný podnikatelský subjekt přijal při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, která od něj lze rozumně

vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-384/04, *Federation of Technological Industries a další*, a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 15/2014-59 ze dne 10. 6. 2015). Vzhledem k tomu, že odmítnutí nároku na odpočet je výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje, je na daňovém orgánu, aby dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci (věc *Mahagében*, bod [49]). Skutečnost, že daňový subjekt mohl vědět, měl vědět či dokonce přímo věděl o veškerých popsanych objektivních okolnostech (týkajících se osob a dílčích transakcí od jeho smluvního dodavatele odlišných), které následně žalovaný zjistil, a z čeho tak žalovaný usuzuje, prokazuje zásadně vždy správce daně; pokud daňový subjekt předešlé své verze podložené relevantními skutečnostmi o tom, že obchodní transakce či některé její části byly v rámci jeho běžné obchodní praxe standardní, je naopak na správci daně, aby přesvědčivě odůvodnil, že se o běžnou obchodní praxi nejednalo a na základě čeho tak usuzuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 60/2017-60 ze dne 30. 1. 2018, publ. pod č. 3705/2018 Sb. r. NSS).

13. Podle § 92 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), provádí dokazování správce daně, nebo jím dožádaný správce daně. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
14. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Podle odst. 3, byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
15. Podle § 93 odst. 1 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.
16. Zatímco uskutečnění zdanitelného plnění je povinen prokázat plátce DPH, který si nárokuje odpočet, případnou účast plátce na daňovém podvodu prokazuje správce daně. Proto i skutečnost, že daňový subjekt mohl vědět, měl (musel) vědět či dokonce přímo věděl o objektivních okolnostech, které nasvědčují tomu, že obchodní transakce byla zasažena podvodem, prokazuje správce daně (srov. cit. věc *VYRTYCH*, 5 Afs 60/2017, bod [56]). Jestliže správce daně dostatečně prokáže, že daňový subjekt věděl, resp. vzhledem

k dané situaci měl a mohl vědět, že sporná obchodní operace je či bude stižena podvodem, má daňový subjekt možnost vyvinut se z účasti na podvodu tím, že prokáže, že přijal veškerá rozumná opatření, aby se nezapojil do pochybných obchodních operací, které byly stiženy podvodem (srov. např. cit. rozsudek *Federation of Technological Industries a další*, věc C-384/04, body [32] a [33]).

17. S ohledem na shora uvedené se soud při přezkumu napadeného rozhodnutí předně zaměřil na otázku, zda právo vyměřit (doměřit) daň nepřekludovalo, a následně na zhodnocení, zda finanční orgány řádným postupem prokázaly existenci daňového podvodu a možnost žalobce o tomto podvodu vědět se zřetelem k povaze obchodních transakcí a opatření přijatých daňovým subjektem k zamezení jeho možné účasti na daňovém podvodu.
18. Pokud se týče námítky prekluze, vyžádal si krajský soud doklady o provedení všech mezinárodních dožádání. Žalobce se sice původně vyjadřoval jen k dožádání odeslanému 23. 4. 2015, nicméně otázka prekluze je záležitostí, kterou se soud zabývá i *ex officio* (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1418/07 ze dne 30. 3. 2009). Z dokladů ohledně mezinárodních dožádání vyplývá, že těchto bylo provedeno celkem pět, lhůta byla jimi stanovena od 24. 4. 2015 do 17. 11. 2015, dále od 10. 12. 2015 do 28. 4. 2017. Prekluzivní lhůta tak mohla běžet až do 22. 4. 2019. Námitka uplynutí prekluzivní lhůty tak důvodná není.
19. Co se týče související námítky, že spis nebyl veden řádně, neboť v něm nebyly všechny dokumenty, pak soud podotýká, že byť se materiály nenacházely všechny ve spise předloženém v dané věci, byly obsaženy ve spise v související věci (sp. zn. 22 Af 129/2017), byly tedy i přístupné žalobci. Nejedná se proto o vadu, která by jakkoli mohla mít vliv na veřejná subjektivní žalobcová práva.
20. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na absenci hodnocení vyjádření prezidenta Asociace českých a slovenských zinkoven a zástupce společnosti Zencor, zprávy likvidátora společnosti LSW SYSTEM s. r. o. a dokumenty týkající se cenotvorby. K tomu soud v obecné rovině předně zdůrazňuje, že splnění kritéria přezkoumatelnosti neznamena, že správní orgán (či soud) musí za všech okolností vyslovit podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument, podstatné je, aby se vypořádal se všemi základními námitkami, což může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 85/2013-33 ze dne 24. 4. 2014 a č. j. 6 Afs 130/2014-60 ze dne 25. 6. 2015, č. 3275/2015 Sb. NSS). V projednávané věci nebyla zpochybněna standardnost provádění neutralizačních certifikátů, nýbrž naprosto nestandardní způsob jeho provádění v projednávané věci; otázka daňového nedoplatku společnosti LSW je rovněž bez významu, neboť daná skutečnost ani nebyla sporná a společnost LSW nebyla identifikována jako *missing trader*; pokud se týče cenotvorby, jistě by bývalo bylo lépe, kdyby dané podklady žalovaný reflektoval přímo, nicméně soud odkazuje na robustní pojednání na toto téma v napadeném rozhodnutí (jakož i vypořádání dílčích námitek k této věci níže), kdy zdůrazňuje, že není nutná vždy podrobná oponentura (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim správní orgán postaví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009).
21. Žalobce namítal neprokázání neodvedení daně některým ze subjektů v detekovaných řetězcích. Ze spisu i zprávy o daňové kontrole jasně plyne, že informaci o neodvedení daně u jednotlivých společností v detekovaných řetězcích správce daně obstaral prostřednictvím odpovědí na dožádání příslušným pracovištěm finančních úřadů nebo nahlédnutím do

spisu, vedeného u správce daně či do systému VIES, o čemž byl pořízen úřední záznam. Jestliže žalobcem nebylo v řízení zpochybňováno u vyjmenovaných článků řetězce nezaplacení daně, nebyl nejmenší důvod opatřovat do spisu důkazy, které uvádí žalobce v žalobě (platební výměry a jejich podklady či výpisy z daňových účtů). Bylo by to nadbytečné. K obdobné námitce Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku č. j. 10 Afs 206/2020-41 ze dne 20. 1. 2021 uvedl: „...pokud stěžovatelka chtěla vyvrátit právě tento závěr daňových orgánů (což je zřejmé zejména z kasační stížnosti), mohla sama za pomoci vlastních obchodních kontaktů dohledat, že ve všech řetězcích byla DPH zaplacená, případně mohla pomoci správci daně dohledat prvotní zdroj obchodovaných materiálů...“ (§ 31). Ani v projednávané věci žalobkyně závěry žalovaného věcně nevyvracela pozitivním doloženým tvrzením o zaplacení daně. Námitka je proto nedůvodná.

22. Soud ve shodě se žalovaným zdůrazňuje, že stran existence podvodu na DPH je podstatná skutečnost, že určitý článek řetězce nesplnil svou základní zákonnou povinnost a daň nepřiznal anebo neuhradil, avšak žalobce odpočet daně nárokoval, čímž došlo k porušení daňové neutrality. Pokud se týče řetězce 5B, není zde rozpor v tom smyslu, že by daňové orgány tvrdily současně existenci i neexistenci plnění, pouze je konstatováno neprokázání plnění od deklarovaného dodavatele, který byl dle zjištění daňových orgánů *missing traderem* v řetězci 5A. Jinými slovy, prokázáním tvrzení daňového subjektu MOCH TRADE s. r. o. by předmětné transakce byly toliko přesunuty do jiného (prodlouženého) podvodného řetězce. Pokud se týče námitky, že nelze nekontaktnost určité společnosti v době provádění kontroly *ex post* přičítat žalobci k tíži, pak na tuto již odpověděl žalovaný v napadeném rozhodnutí v odst. 110, kdy uvedl, že tuto skutečnost žalobci k tíži nepřičítal. Soud dodává, že otázka chybějící daně je okolností objektivní, kde se zavinění daňového subjektu neřeší (to se řeší až následně při zkoumání zda z okolností jemu známých mohl daňový subjekt na existenci podvodu usuzovat, jak výše uvedeno). Pokud se týče spojitosti chybějící daně a podvodu, tato implicitně plyne z nestandardních okolností, jak jsou popsány v napadeném rozhodnutí a zčásti rozebrány níže. Tyto objektivní okolnosti ve svém celkovém souhrnu vedou k závěru, že porušení neutrality daně bylo v konkrétní věci následkem cílené snahy získání neoprávněného daňového zvýhodnění (srov. např. rozsudek č. j. 2 Afs 162/2018-43 ze dne 12. června 2019).
23. Žalobce dále namítal, že pokud finanční orgány tvrdily, že žalobcovy obchodní operace byly nestandardní nebo neodpovídaly běžným obchodním podmínkám, pak bylo jejich povinností prokázat, co je daném trhu standardní, a posléze prokázat, že se žalobce od tohoto standardu odchýlil. K tomu soud uvádí, že tento postup není potřebný v případě, že daňové orgány prokážou, že obchodní operace jsou ekonomicky neuskutečnitelné nebo nesmyslné (např. soustavný prodej zboží za ceny nižší, než jsou ceny nákupní). V takovém případě totiž postačí presumovat, že obvyklé obchodní podmínky a okolnosti nejsou ekonomicky neuskutečnitelné nebo nesmyslné.
24. Pokud se týče cenotvorby, soud plně odkazuje na napadené rozhodnutí, zejména v odst. 82-93, 127, 133-138. Soud poukazuje na to, že žalobce dezinterpretuje graf přejatý od LME, kdy z něj plyne, že cena LME se vztahuje ke kovům ve formě polotovaru (*semi-fabricated metal*), tedy k formě, s níž žalobce obchodoval; „discount“ (cena nižší) se vztahuje k metalickým rudám, koncentrátům a rafinovaným kovům a „premium“ (cena vyšší) pak ke kovovým produktům. Z grafu tak plyne, že pojmy „discount“ a „premium“ se vztahují k ceně na burze LME ve vztahu ke stupni zpracovanosti kovu od vytěžené rudy až po konečný kovový výrobek. Nelze z toho však dovodit, že pokud žalobce nevyráběl z

neželezných kovů finální výrobky (baterie apod.), pak mohl standardně obchodovat kovy za cenu s nízkým diskontem, jak v žalobě tvrdí. Poukazuje-li na to, že jeho ceny byly vyšší, než ceny na LME, pak je k tomu třeba uvést, že uvedenou otázku zodpověděl žalovaný v odst. 88 napadeného rozhodnutí. Při čtení této odpovědi nutno hledět ke kontextu: Žalovaný nezpochybňoval to, že ceny žalobce bývaly vyšší, než na LME, ale že nakupoval zboží za cenu s premií podstatně nižší, než za jakou ho prodávali samotní původci zboží, čehož si byl žalobce vědom. Musel proto usoudit na manipulaci s cenou, neboť – jak vypověděl svědek T. – premie výrobce může být vyšší než premie následného obchodníka jen v takových případech, kdy obchody probíhají v delším časovém horizontu a cena LME se v mezidobí zvýší. Dlouhodobým obchodům se žalobce však vyhýbal. Množstvím různorodých námitek, často dezinterpretujících napadené rozhodnutí nebo mířících mimo jádro argumentace daňových orgánů, žalobce není s to zpochybnit ani vyvrátit shora uvedenou základní, jednoduchou avšak robustní úvahu žalovaného ohledně nenormálnosti jeho cenotvorby. Žalobce sice v obecné rovině uvádí různé vlivy, které mohou mít vliv na výši ceny, avšak nedokládá, že by v jeho případě mohly nějak zdůvodnit konkrétní zjištění žalovaného.

25. Pokud se týče faktu insolvenčních řízení u společnosti BOLMET a BALUS, pak nelze bez dalšího dovodit, že příčinou insolvence společnosti BOLMET byly nesprávně nastavené ceny, a to dva roky před insolvencí. Je to zajisté jen jedna z možností, podobně jako insolvence společnosti BALUS je toliko indicií ve vztahu k nestandardnostem posuzovaných řetězců. Zatímco ovšem první indicie nezapadá do komplexu korelujících indicií, druhá ano. K námitce, že daňové orgány nežádaly v mezinárodním dožádání o zodpovězení otázek sloužících k unesení důkazního břemene žalobce, poukazuje soud na to, že k tomu daňové orgány nejsou povinny (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 48/2010-50 ze dne 27. 9. 2012, publ. pod č. 2809/2013 Sb. r. NSS).
26. Pokud se týče opatření přijatých daňovým subjektem k zamezení jeho možné účasti na daňovém podvodu, podotýká soud, že takováto opatření musí reflektovat závažnost indicií, které nasvědčovaly možnému zapojení do podvodného řetězce (zejména dlouhodobá nestandardní cena). V tomto směru by opatření měla stát nad standardem, obvyklým v daném obchodním odvětví. Žalobce na takto závažné indicie přiměřeně nereagoval. Soud v podrobnostech odkazuje na odst. 94-96 a 132, 136-139 napadeného rozhodnutí.
27. Žalobce dezinterpretuje napadené rozhodnutí, uvádí-li, že správní orgán pokládá za nestandardní tzv. neutralizaci certifikátů. Žalovaný totiž nevytýkal žalobci běžnou neutralizaci, spočívající ve výmazu údajů o dodavatelích (jež slouží k ochraně obchodní činnosti), nýbrž vymazávání údajů o výrobci nebo dokonce nečitelnosti údajů o množství a kvalitě zboží, jež je z hlediska kontroly kvality činí zcela bezcennými.
28. Pokud se týče pečeti (tetování) svazků zinku, žalovaný žalobci nevytýkal, že by nevěděl, k čemu slouží, ale že není schopen tyto pečete popsat.
29. Žalovaný nezpochybnil způsoby prověřování obchodních partnerů pomocí veřejných zdrojů, avšak z důvodu závažných nestandardností je označil za nedostatečné, s čímž se soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odst. 103 napadeného rozhodnutí.
30. Pokud se týče vývoje struktury a objemu obchodování žalobce, pak toto není v rozporu se zjištěními žalovaného, který nezpochybňuje dlouhodobost obchodování žalobce se zinkem, avšak konstatuje výrazný nárůst v meziročním srovnání let 2011 a 2012, který ostatně i z žalobcem předložených grafů vyplývá.

31. Pokud se týče žalobních námitek, jež jen posouvají do řízení před soudem již vypořádané námitky odvolací, aniž věcně polemizují s jejich vypořádáním (např. nákup mobilních telefonů ze strany GFŘ), soud souhrnně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, s nímž se ohledně jejich vypořádání ztotožňuje.
32. K námitce, že žalobce by neměl být povinen platit penále, neboť nebyl vyzván k podání dodatečného daňového přiznání, soud ve shodě se žalovaným uvádí, že vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu není z povahy věci na místě v případě zjištění nasvědčujících odepření nároku na odpočet z důvodu účasti na podvodu. Tato výzva totiž předpokládá nesprávnost dříve podaného daňového tvrzení. V případě podvodu však deklarovaná plnění byla vskutku přijata, a proto i daňová tvrzení jsou formálně správná. Navíc, i kdyby taková výzva byla vydána, pak v případě nevědomého zapojení do podvodu nemá daňový subjekt poznatky, na základě nichž by nároky z transakcí zasažených podvodem neuplatňoval, a v případě vědomého zapojení, nelze očekávat, že by od podvodu jen v důsledku výzvy upustil a o obohacení se dobrovolně připravil (tam by naopak výzva mohla vést ke zmaření cíle správy daní ve smyslu odst. 60 usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 183/2014-55 ze dne 16. 11. 2016, publ. pod č. 3566/2017 Sb. r. NSS).
33. Pokud se týče námitky porušení § 115 odst. 2 daňového řádu, tato byla vznesena po uplynutí lhůty stanovené v § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. 5. 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu